

ปัจจัยที่มีผลต่อจรรยาบรรณนักวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน
Factors affecting the ethics of researcher of the graduate Students of Institute of
Private Tertiary Education

ทิปตัย โสติวรรณ¹

Tipat Sottiwan¹

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อจรรยาบรรณของนักวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษา จำแนกตามลักษณะเฉพาะของบุคคล ลักษณะของสาขาวิชาที่บัณฑิตศึกษาอยู่ บรรยายการเรียนการสอนภายในสาขาวิชา และการทำผิดจรรยาบรรณในการวิจัย โดยทำการสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 400 คน โดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนดโควตา (quota sampling) ตามสัดส่วนของประชากร

ผลการวิจัยพบว่าจรรยาบรรณนักวิจัย โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่า ในการยอมรับ/การไม่ล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชน มีค่ามากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการรักษามาตรฐานคุณภาพการวิจัยและการเผยแพร่และใช้ประโยชน์ผลงานวิจัย_และการรับผิดชอบต่อความประพฤติและผลการปฏิบัติงาน ตามลำดับ

การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการกระทำผิดของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พบว่าภาพรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่า กระทำผิดด้านบุคคลมากที่สุด และรองลงมาคือ การกระทำผิดด้านการวิจัยและการกระทำผิดด้านการว่างงานส่วนลักษณะและบรรยายภาควิชาของภาควิชาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่า ในด้านลักษณะของสาขาวิชา มีค่ามากที่สุดและรองลงมา บรรยายภาควิชาของสาขาวิชา

คำสำคัญ : จรรยาบรรณนักวิจัย ปัจจัย การกระทำผิดจรรยาบรรณ

¹สาขาวิชาศึกษาทั่วไป คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก

Abstract

The study aims to study various factors that influence the ethics of researcher of graduate education, by the characteristics of individuals, characteristics of the field of study which the graduate has been studied, teaching and learning environment, and breaches of ethics in the research. By random sampling of graduate students of 400 samples selected by the quota (quota sampling) under the proportion of the population.

The results showed that the ethic of researchers is in overall, the average level was 4.33 when classified and it is also found that the adoption / non-infringement of human rights has most valuable, followed by maintaining the standards of research and the dissemination and application of research and the responsible conduct and performance, respectively.

The analysis of mean and standard deviation of the offense of graduate students have found that the overall level has mean to 4.37 when classification and it is also found that the most guilty person and the second is breaches the research and breaches in unemployment. But the style and atmosphere of the graduate students in overall is in high level. The mean is equivalent to 4.35 when classification is also found that the field of study is the most valuable and second is the atmosphere .

Key words : Ethics of researcher , Factor , Against Ethics

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ปัจจุบันนี้ผลการวิจัยมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเป็นอย่างยิ่ง หากงานวิจัยที่ปรากฏสู่สาธารณชน มีความเที่ยงตรง น่าเชื่อถือซึ่งเป็นความจริงสะท้อนให้เห็นสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง ก็จะนำไปสู่การแก้ไข ปัญหาได้ตรงจุดและมีประสิทธิภาพ การที่จะให้ได้มาซึ่งงานวิจัยที่ดีมีคุณภาพ จำเป็นต้องมี ส่วนประกอบสำคัญหลายประการ นอกจากการ ดำเนินตามระเบียบวิธีการวิจัยอย่างมีคุณภาพแล้ว ในเรื่องของคุณธรรมหรือจรรยาบรรณของนักวิจัย เป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่ง

จากแนวทางปฏิบัติจรรยาบรรณนักวิจัย ของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (2541) ระบุว่า คุณธรรม หรือจรรยาบรรณของนักวิจัย เป็นปัจจัยสำคัญนอกเหนือจากการดำเนินการวิจัย ตามระเบียบวิธีการวิจัยอย่างมีคุณภาพ ที่จะส่งผล ให้ได้มาซึ่งการวิจัยที่ดีมีคุณภาพ เรื่องของ จรรยาบรรณนักวิจัยจึงเป็นเรื่องสำคัญที่หน่วยงาน หรือองค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องต้องให้ความสำคัญ ส่งเสริม และพัฒนาให้แก่ผู้เรียนที่จะเป็นนักวิจัยใน อนาคตได้มีคุณสมบัติของการเป็นนักวิจัยที่มี จรรยาบรรณนักวิจัยโดยสมบูรณ์

จรรยาบรรณเป็นเรื่องที่วงการวิจัยหันมา สนใจและให้ความสำคัญกันอย่างจริงจัง เมื่อไม่นาน มานี้เอง ในต่างประเทศได้เกิดข่าวอื้อฉาวเกี่ยวกับการ วิจัยขึ้นมีการทำวิจัยโดยใช้ข้อมูลเท็จในการ ยืนยันทฤษฎีหรือสมมติฐานเพื่อหลอกเอาเงิน สนับสนุนการวิจัยจากรัฐ และยังพบอีกว่ามีกรณี เช่นนี้เกิดขึ้นอีกหลายรายในท้องปฏิบัติทางการทาง วิทยาศาสตร์หลายแห่งในต่างประเทศ เรื่องการ ททุจริตในการทำวิจัยหรือผลงานทางวิชาการ ไม่ เพียงแต่การใช้ข้อมูลเท็จเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการ สรุปลผลการวิจัยที่บิดเบือนไปจากความเป็นจริง และการอ้างเอาผลงานคนอื่นมาเป็นของตนเอง

พบว่ามีค่อนข้างมากในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นการ แปรมาจากต่างประเทศแล้วใช้ชื่อของตนเองโดยที่ ไม่ให้เกียรติผู้แต่งที่แท้จริงหรือการคัดลอกบทความ ของคนอื่นมาใส่ในงานของตนเอง นอกจากนั้นการใช้ อุบายหลอกลวงเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เป็น ความลับโดยไม่รักษาความลับของผู้ที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมดนี้ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดหลัก จรรยาบรรณโดยขาดคุณธรรมที่นักวิจัยควรยึดถือ เป็นหลักปฏิบัติทำให้มีข่าวออกมาบ่อยครั้ง (ภารดา ประทีป ม.โกมลมาศ , 2533) ในอดีตการทำวิจัย นั้นได้คำนึงถึงคุณค่าของสิ่งที่ถูกวิจัยน้อยมาก มุ่ง แต่ข้อความที่ต้องการศึกษาและผลการวิจัยเท่านั้น แต่ปัจจุบันนักวิจัยได้ตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งที่ทำ วิจัยว่าเป็นสิ่งสำคัญในการวิจัยมากขึ้น และในการ ทำวิจัยจะต้องมีความเข้าใจที่ดีเกี่ยวกับสิทธิในความ เป็น

การวิจัยของนักจิตวิทยาได้เกิดกลุ่มที่มีการ ได้เถียงดั่งกล่าวขึ้นสองกลุ่ม ด้านหนึ่งเป็นการวิจัย ของนักจิตวิทยาที่ถูกฝึกมาด้วยวิธีการทาง วิทยาศาสตร์ และรู้หน้าที่ในการควบคุมการวิจัย โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้ถูกทดลอง แต่ในอีก ด้านหนึ่งนักวิจัยทำการวิจัยโดยคำนึงถึงความรู้สึก ของผู้ถูกวิจัย เช่นความรู้สึกเกี่ยวกับความเครียด ความคิดเห็นทั้งสองกลุ่มนี้ทำให้เกิดข้อถกเถียง เกี่ยวกับหลักจรรยาบรรณในการทำวิจัย นักวิจัยจะ ใช้วิธีการใดที่เหมาะสมที่สุดในการทำวิจัย โดย จะต้องคำนึงถึงความเป็นอยู่ของผู้ที่มีส่วนร่วมในการ วิจัยก่อนเป็นอันดับแรก แต่อย่างไรก็ตามไม่มี รูปแบบหรือกฎเกณฑ์ที่จะช่วยนักวิจัยในการ ตัดสินใจได้ ดังนั้นนักวิจัยควรตระหนักถึงความ รับผิดชอบทางจรรยาบรรณในการดำเนินการวิจัย ของนักวิจัยเป็นสำคัญ

ในสถาบันการศึกษาที่มีการผลิตนิสิต นักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา รวมถึงนักวิจัย ออกไปรุ่นแล้วรุ่นเล่า เพื่อผลิตและสร้างสรรค์

งานวิจัยที่มีคุณภาพเป็นประโยชน์ต่อสังคมนั้น ควรที่จะมีการส่งเสริมเกี่ยวกับจรรยาบรรณนักวิจัยให้เกิดขึ้นในนิสิต นักศึกษาด้านการวิจัยในสาขาต่าง ๆ เพื่อที่นักศึกษาที่จบออกไปเป็นนักวิจัยที่สมบูรณ์มีคุณภาพ มีจรรยาบรรณของนักวิจัยที่แท้จริง

จรรยาบรรณของนักวิจัยเป็นประโยชน์ไม่เฉพาะในวงวิชาการหรือวงการวิจัยเท่านั้น แต่น่าจะเป็นประโยชน์แก่สังคมไทยโดยทั่วไปอีกด้วย เพราะการพัฒนาจริยธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งจรรยาบรรณในวิชาชีพเช่น นักวิจัยนี้มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาคุณภาพของคนและประเทศชาติจะพัฒนาไม่ได้เลยหากคนในชาติขาดจรรยาบรรณ ขณะนี้มีการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเกิดขึ้นหลายแห่งทั้งในสถาบันการศึกษาของรัฐและสถาบันการศึกษาเอกชนที่ได้ทำการเปิดสอนใหม่หลายแห่ง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อจรรยาบรรณนักวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเนื่องจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนยังอาจจะมีบุคลากรหรือผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาในการทำวิจัยไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา ซึ่งอาจส่งผลทำให้นักศึกษา ทำผิดจรรยาบรรณนักวิจัยก็เป็นได้ อาจส่งผลกระทบถึงคุณภาพของงานวิจัยในอนาคตได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะเฉพาะบุคคลของนักศึกษาที่มีผลต่อจรรยาบรรณนักวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชน
2. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นลักษณะสาขาวิชาของนักศึกษาที่มีผลต่อจรรยาบรรณนักวิจัยของนักศึกษาระดับ บัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชน
3. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นบรรยาภาคสาขาวิชาของนักศึกษาที่มีผลต่อ

จรรยาบรรณนักวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชน

4. เพื่อศึกษาระดับการกระทำผิดในการทำวิจัยของนักศึกษาที่มีผลต่อจรรยาบรรณนักวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชน

5. เพื่อศึกษาระดับจรรยาบรรณนักวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชน

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยด้านลักษณะเฉพาะบุคคลภาควิชา บรรยาภาค และการกระทำผิดที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับจรรยาบรรณนักวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชนชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป เหตุผลที่กำหนดศึกษาชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป เนื่องจากนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 ขึ้นไปเป็นนักศึกษาที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการทำวิจัยแล้ว รวมทั้งสิ้น 12,366 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชนชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป จำนวน 400 คน

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีจำนวนนักศึกษา 12,366 คน ประกอบด้วย นักศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 11,881 คน และ นักศึกษาปริญญาเอก จำนวน 485 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ประมาณขนาด กลุ่มตัวอย่างด้วยความเชื่อมั่น 95 % ค่าความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05 โดยใช้สูตร สำหรับคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของ ยามาเน่ (Yamane, 1967) (ยุทธ โกยวรรณ, 2545, หน้า 107)

จากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจาก สูตรของยามาเน่ปรากฏว่า ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 386 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการกำหนดขนาด ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดแผนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ใช้วิธีกำหนดโควตา (quota sampling) ตามสัดส่วนของประชากร ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 แบ่งประชากรตามระดับการศึกษา ออกเป็น 2 ระดับ คือระดับปริญญาโท และระดับ ปริญญาเอก โดยมีสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทั้งหมด 20 สถาบัน

ขั้นที่ 2 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยความเชื่อมั่น 95 % ค่าความคลาดเคลื่อน เท่ากับ 0.05 โดยใช้สูตรสำหรับคำนวณขนาดกลุ่ม ตัวอย่างของ ยามาเน่ (Yamane, 1967) (ยุทธ โกยวรรณ, 2545, หน้า 107) จำนวน 400 ตัวอย่าง

ขั้นที่ 3 เลือกกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับ การศึกษาและแต่ละสถาบันการศึกษา โดยใช้วิธี

กำหนดโควตา ตามสัดส่วนของประชากร ได้ จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำแนกตามสถาบันอุดมศึกษาเอกชนและระดับ การศึกษา รวมทั้งสิ้น 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามและแบบวัดแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับ ลักษณะเฉพาะบุคคล ได้แก่ เพศ, อายุ, ระดับ การศึกษา, ชั้นปี และประสบการณ์ในการทำวิจัย แบบสอบถามตอนนี้เป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) ทั้งหมดจำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบวัดข้อมูลเกี่ยวกับการ จรรยาบรรณนักวิจัย ประกอบด้วย 7 ด้าน ได้แก่ การยอมรับ/การไม่ล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชน, การ รับผิดชอบความประพฤติและผลการปฏิบัติงาน , การรักษามาตรฐานคุณภาพการวิจัย , การ รับผิดชอบต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการวิจัยและ สังคม , คุณธรรมความซื่อสัตย์ , คุณลักษณะและ คุณธรรม และ การเผยแพร่และใช้ประโยชน์ ผลการวิจัย เป็นแบบวัดมาตราประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ จำนวน 53 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบวัดข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำ ผิดในการวิจัย ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ การ กระทำผิดด้านการทำวิจัย การกระทำผิดด้านการ จ้างงาน และการกระทำผิดด้านบุคคล เป็นแบบวัด มาตราประมาณค่า (rating scale) 5ระดับ จำนวน 13 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะและ บรรยายภาพของสาขาวิชา แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ ส่วน แรกคือด้านลักษณะสาขาวิชา ส่วนที่สองคือ ด้าน บรรยายภาพของสาขาวิชา เป็นแบบวัดมาตรา ประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ จำนวน 17 ข้อ

ผลการวิจัย

พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 247 คน คิดเป็นร้อยละ 61.8 และเป็นเพศหญิง จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.3 มีอายุระหว่าง 25 ปี – 29 ปี จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 รองลงมาคือ อายุระหว่าง 35 – 39 ปี จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 และมีอายุ 45–49 ปี ขึ้นไป จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 ด้านระดับการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับระดับปริญญาโท จำนวน 384 คน คิดเป็นร้อยละ 96.0 รองลงมาคือ ระดับปริญญาเอก จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 โดยกำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2 จำนวน 350 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 รองลงมาคือ ระดับชั้นปีที่ 3 จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 และชั้นปีที่ 5 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ในส่วนของประสบการณ์ในการทำวิจัยพบว่าส่วนใหญ่ไม่เคยทำวิจัยมาก่อน จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 47.0 และเคยทำวิจัยมาแล้ว จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 53.0

จรรยาบรรณนักวิจัย โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่า ในการยอมรับ/การไม่ล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชน มีค่ามากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 รองลงมาคือ ด้านการรักษามาตรฐานคุณภาพการวิจัยและการเผยแพร่และใช้ประโยชน์ผลงานวิจัยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และการรับผิดชอบต่อความประพฤติและผลการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 ตามลำดับ

การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการกระทำผิดของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พบว่าภาพรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่า การทำผิดด้านบุคคลมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 และรองลงมาคือ การกระทำผิดด้านการวิจัย

และการกระทำผิดด้านการว่างงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36

การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของลักษณะและบรรยากาศของภาคีวิชาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่า ในด้านลักษณะของสาขาวิชาที่มีค่ามากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 และรองลงมาบรรยากาศของสาขาวิชา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34

เพศ อายุ ระดับการศึกษา ชั้นปี และประสบการณ์การทำวิจัยของผู้ตอบแบบสอบถามแตกต่างกันมีผลต่อระดับจรรยาบรรณนักวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษาเอกชนไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ในส่วนของลักษณะสาขาวิชา บรรยากาศของสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีผลต่อจรรยาบรรณนักวิจัย สำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันอุดมศึกษา โดยภาพรวมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

สำหรับการกระทำผิดในการทำวิจัยที่แตกต่างกัน มีผลต่อจรรยาบรรณนักวิจัย สำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสถาบันอุดมศึกษา โดยภาพรวมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีระดับจรรยาบรรณของนักวิจัยโดยเฉลี่ย อยู่ในระดับสูง แสดงว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ ให้ความสำคัญและมีการปฏิบัติตามจรรยาบรรณของนักวิจัยอยู่ในระดับสูง โดยจรรยาบรรณในด้านการยอมรับ/การไม่ล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชน มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่านักศึกษามีได้รับความรู้ในเรื่องจรรยาบรรณในเรื่องของการรับผิดชอบต่อกลุ่ม

ตัวอย่างที่เลือกใช้ในการวิจัย ทั้งในการปกป้องความลับ ความตระหนักถึงความเสี่ยงและความปลอดภัยของกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนการเคารพในสิทธิของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ดีในการทำงานวิจัย อีกทั้งยังเป็นไปตามข้อกำหนดด้านจรรยาบรรณของคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ ที่กำหนดไว้นักวิจัยต้องเคารพศักดิ์ศรี และสิทธิของมนุษย์ที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิจัย

ส่วนผลการวิจัยที่เกี่ยวกับประเด็นด้านการกระทำผิดในงานวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งพบว่าภาพรวมอยู่ในระดับสูง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาจะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของจรรยาบรรณนักศึกษา แต่ก็ยังมีการกระทำผิดในจรรยาบรรณด้านงานวิจัย โดยเฉพาะในด้านบุคคลที่มีการกระทำผิดในส่วนนี้มากที่สุด ซึ่งการกระทำผิดในด้านบุคคลจะเป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับการทำให้ได้มาซึ่งข้อมูล หรือการใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัยในทางที่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุนทร โคมิน ในเรื่องปรากฏการณ์ปัญหาทางการวิจัย ที่ว่าปัญหาจรรยาบรรณการปฏิบัติงานวิจัยที่ใช้คนเป็นตัวอย่างวิจัย มีหลายประการ ได้แก่ การใช้คนในการศึกษาการวิจัยโดยเจ้าตัวไม่รู้หรือให้ความยินยอมด้วย การบีบบังคับให้เป็นตัวอย่าง การไม่ให้จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการวิจัยแก่ตัวอย่าง การหลอกลวงตัวอย่าง การทำให้ตัวอย่างกระทำในสิ่งที่ตัวอย่างรู้สึกอายและเสียศักดิ์ศรี การละเมิดสิทธิในการตัดสินใจของบุคคลในการวิจัยเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมและเปลี่ยนพฤติกรรมคน การให้ตัวอย่างเกิดความเครียดทางกายและทางจิต การล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวของตัวอย่าง การให้ตัวอย่างหรือกลุ่มควบคุมเสียประโยชน์ และการกระทำที่ตัวอย่างไม่ได้รับการปฏิบัติตามธรรมชาติและอย่างมีเกียรติ

ในส่วนของผลการวิจัยปัจจัยที่มีต่อระดับจรรยาบรรณของนักวิจัย ในด้านที่เกี่ยวกับลักษณะและบรรยากาศของสาขาวิชา พบว่า ในส่วนของลักษณะของสาขาวิชา มีผลมากกว่าบรรยากาศของสาขาวิชา แสดงให้เห็นว่าจำนวนอาจารย์ ลักษณะการให้คำแนะนำ การประเมินผลงานวิจัย การสร้างพฤติกรรมปรับตัวของบัณฑิต มีผลต่อระดับจรรยาบรรณของนักวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Anderson และคณะ(2002) ซึ่งกล่าวว่า กระบวนการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ดีควรจะเป็นการจัดประสบการณ์ให้นักศึกษาได้ประพฤติปฏิบัติตามจรรยาบรรณของนักวิจัยและเป็นที่น่าสงสัยว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาบางคนได้พบเห็นการกระทำผิดจรรยาบรรณของผู้อื่นหรือบุคคลากรในสาขาวิชา การกระทำผิดจรรยาบรรณดังกล่าวเกิดจากบริบทของสาขาวิชา นักวิชาการจึงตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาเรื่องราวการกระทำผิดจรรยาบรรณและเริ่มมีความสนใจที่จะศึกษาทำความเข้าใจพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจรรยาบรรณมากขึ้น

จากการวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อระดับจรรยาบรรณนักวิจัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่ามีความสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. ปัจจัยจากตัวแปรลักษณะเฉพาะของบุคคล จากการทดสอบสมมุติฐานพบว่า ปัจจัยด้านลักษณะเฉพาะของบุคคลในด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา ชั้นปีที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำวิจัยที่แตกต่างกันของนักศึกษา มีผลต่อระดับจรรยาบรรณของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน แสดงว่าไม่ว่านักศึกษาจะเป็นเพศใด มีอายุเท่าไร ศึกษาอยู่ระดับปริญญาโท หรือปริญญาเอก หรืออยู่ชั้นปีใด และเคยมีประสบการณ์ในการทำวิจัยหรือไม่ ต่างก็จะมีระดับจรรยาบรรณในงานวิจัยเหมือนกัน

2. ปัจจัยจากตัวแปรลักษณะของภาควิชา จากการทดสอบสมมุติฐานพบว่า ลักษณะของภาควิชาที่แตกต่างกัน มีผลต่อระดับจรรยาบรรณนักวิจัยไม่แตกต่างกัน แสดงว่าการเอาใจใส่ การทำงานร่วมกันเป็นทีมภายในภาควิชา ส่งผลให้การกระทำผิดในงานวิจัยลดน้อยลง ทำให้จรรยาบรรณของนักวิจัยสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Van Maanen and Schein (1979) Becher and Kogan (1992) ที่ว่าลักษณะของภาควิชาที่ดีจะส่งเสริมให้นิสิตมีระดับจรรยาบรรณนักวิจัยที่สูงขึ้น ช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์และเอกลักษณ์ส่วนตัวของนิสิตได้ดีขึ้น

3. ปัจจัยจากตัวแปรบรรยากาศของภาควิชา จากการทดสอบสมมุติฐานพบว่า บรรยากาศของภาควิชาที่แตกต่างกัน มีผลต่อระดับจรรยาบรรณนักวิจัยไม่แตกต่างกัน แสดงว่า ความเพียงพอและความสามารถในการเข้าถึงทรัพยากรของภาควิชา ความสามัคคี ความร่วมมือร่วมใจกัน ในภาควิชาจะส่งผลให้นักศึกษามีระดับจรรยาบรรณในการวิจัยที่สูงขึ้น และมีการกระทำผิดในงานวิจัยน้อยลง สอดคล้องกับการศึกษาของ Anderson และคณะ (2002) ที่พบว่า บรรยากาศของภาควิชาที่มีความสำคัญกับการกระทำผิดในทางวิจัยอย่างมาก ในภาควิชาที่มีการแข่งขันสูง เน้นการทำวิจัยส่วนบุคคล จะมีระดับการกระทำผิดในทางวิจัยมาก

4. ปัจจัยจากตัวแปรด้านการกระทำผิดในงานวิจัย จากการทดสอบสมมุติฐานพบว่า การกระทำผิดในงานวิจัยที่แตกต่างกัน มีผลต่อระดับจรรยาบรรณนักวิจัยไม่แตกต่างกัน แสดงว่า การกระทำผิดในงานวิจัยในด้านต่างๆ ทั้งด้านการวิจัย การจ้างงาน และด้านบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับจรรยาบรรณไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ควรให้การดูแลเอาใจใส่นักศึกษาอย่างใกล้ชิด มีการประเมินผลงานของนักศึกษาและให้ข้อเสนอแนะที่สร้างสรรค์ เป็นแบบอย่างที่ดีมีการทำวิจัยโดยยึดหลักจรรยาบรรณนักวิจัยเป็นสำคัญ และควรมีการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ทำงานกลุ่มร่วมกันและร่วมกับอาจารย์มากขึ้น

2. ควรทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ ด้วยเพื่อให้ผลการวิจัยที่ได้มีความถูกต้องชัดเจน และครอบคลุมประชากรในขอบเขตที่กว้างมากขึ้น

บรรณานุกรม

ยุทธิ ไกยวรรณ.(2545). **พื้นฐานการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

ภราดาประทีป ม.โกมลมาศ.(2533). **จรรยาบรรณสำหรับนักวิจัย.วิธีการวิจัย.ฉบับพิเศษ(กรกฎาคม) :**
20-25.

สภาวิจัยแห่งชาติ. (2542). **แนวทางปฏิบัติจรรยาบรรณนักวิจัย**.

Anderson, M.S., Louis,K.S. and Earl J.(1994). Disciplinary and departmental effects on observations of
faculty and graduate student misconduct. **Journal of Higher Education**. 65 (3),331-350.

Becher, T., and Kogan, M.(1992). **Process and Structure in Higher Education**. London: Routledge.

Van M.J. and Schein, E.(1979). Toward a theory of organization. In **Research in Organizational Behavior**,vol. 1, edited by B. Staw. Greenwich, Conn.: JAI Press.

